

AEGEAN REGATTA 2007

 BLUE AEGEAN YACHTING www.bay.com

-Και τι σημαίνει αυτό το παράξενο όνομα που μοιάζει Γιαπωνέζικο; ρωτάω τον Χρήστο.

-Μοιάζει Γιαπωνέζικο αλλά "HAKUNA MATATA" είναι μια έκφραση της γλώσσας Σουαχίλι, που σημαίνει κάτι σαν: "κανένα πρόβλημα" ή "καμιά ανησυχία", μου απαντάει ο καλός φίλος Χρήστος Τοιμπουκίδης. Έτσι βάρφτισε το σκάφος ο πρώτος τον ιδιοκτήτης, επηρεασμένος από την ανεμελιά των ντόπιων σ' ένα ταξίδι του στην Ινδία. Το όνομα στο σκάφος διατηρήθηκε κι έγινε έμβλημα όλης της ιστιοπλοϊκής μας συντροφιάς. Όχι ότι δεν μας ενδιαφέρει το αποτέλεσμα. Απεναντίας, τα δίνουμε όλα στον αγώνα. Μα και στις δυσκολίες ακόμα, ποτέ δεν ξεχνάμε το HAKUNA MATATA!

-Και ποιες είναι οι επιδόσεις σας;

-Ε, δεν πάμε μόνον να κωνηθούμε μες στη θάλασσα. Πού και πού παίρνουμε και πρωτιές, σηκώνουμε και "κούπα".

ΚΕΙΜΕΝΟ : ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Tέτοιες κουβέντες λέγονταν τον φετινό χειμώνα. Ο Αύγουστος και η "Ρεγκάττα του Αιγαίου" έμοιαζαν μακρινό όνειρο θερινής νυκτός. Ο Χρήστος, μίλουσε με ενθουσιασμό για τη συντροφικότητα, την αξία της παρέας, τις ατέλειωτες πλάκες χωρίς παρεξήγηση, τα γλέντια μετά από κάθε αγώνα, την αγάπη και την υποδοχή των ντόπιων, την ομορφιά της νησιωτικής Ελλάδας και των θαλασσινών εικόνων, φουρτούνες και μπουνάτσες, απρόοπτα και παθήματα, απογοητεύσεις και χαρές, μια εβδομάδα έντασης, ποικιλίας και δράσης.

-Και πάντα στο πλήρωμα μόνον άντρες. Είναι μια παράδοση που τηρούμε ενλαβικά, σε αντίθεση με άλλα σκάφη που στο πλήρωμά τους περιλαμβάνουν και γυναίκες. Δεν είμαστε μισογύννηδες αλλά να, μεταξύ μας εκφραζόμαστε πιο ελεύθερα. Και ας μην ξεχνάμε, ότι σε στιγμές έντασης η γλώσσα και οι συμπεριφορές ξεφεύγουν πού και πού.

Μυτιλήνη, Μόλυβος, Μύρινα και Σκόπελος ήταν τα λιμάνια που θα έπιαναν τα σκάφη στην φετινή Ρεγκάττα, την 7η από το 2000 που πρωτοκαθιερώθηκε ο θεσμός. Κατά μια παράξενη σύμπτωση δεν είχα ξαναπεράσει από κανένα απ' αυτά τα λιμάνια τα τελευταία 6-7 χρόνια. Μήπως θα ήταν εφικτή μια αναμνηστική επίσκεψη σε συνδυασμό με την εμπειρία ενός ιστιοπλοϊκού αγώνα, πρωτόγνωρη από κάθε άποψη;

-Γιατί όχι; μου λέει ο Χρήστος. Ίσως και για τους αναγνώστες του περιοδικού θα μπορούσε να παρουσιάζει ενδιαφέρον αυτό το γεγονός.

Η απόφαση είχε πια ληφθεί. Το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ θα εμφανιζόταν στα πανιά και στα πλαϊνά του HAKUNA MATATA στην 7η Ρεγκάττα του Αιγαίου.

PORTO CARRAS - ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Σάββατο 18 Αυγούστου 2007.

Mε συνοδευτικό ιστιοπλοϊκό του αγώνα αναχωρούμε στις 17:15' από τη μαρίνα του PORTO CARRAS για Μυτιλήνη. Κυβερνήτης ο Χρήστος, πλήρωμα τρεις νέοι ιστιοπλόοι, ο Λεωνίδας, ο Παύλος και ο Φώτης, προσκεκλημένοι ο Πέτρος και εγώ. Περνάμε από μπροστά μας οι αλλεπάλληλοι ορμίσκοι και τα πευκόφυτα παράλια της Σιθωνίας, ανέγγιχτα ευτυχώς μέχρι στιγμής, από τις φωτιές που σαρώνουν την Ελλάδα. Γαλάζιο και πράσινο γαληνεύουν την ψυχή, διώχνουν μακριά τις πύρινες εικόνες που μας κυκλώνουν τόσους μήνες. Ένας κοκκινωπός ήλιος δύει πάνω απ' τον ορίζοντα. Ένα - ένα εμφανίζονται, αρχικά τα λαμπρότερα αστέρια κι οι αστερισμοί του ουρανού κι ύστερα τα πιο αμυδρά. Μαζί τους και το νεαρό φεγγάρι, μόλις 4 ημερών. Ένα τέταρτο μετά τις 10 το φεγγάρι, με χρώμα κόκκινο σαν αίμα, χάνεται πάνω απ' τη γραμμή της θάλασσας. Η Μεγάλη Άρκτος και η Αφροδίτη κατηφορίζουν συνεχώς. Διάπτοντες αστέρες αυλακώνουν κάθε σημείο του ουρανού. Είναι μια νύχτα φωτεινή και μαγική, μια πλεύση εξαιρετική, με άνεμο που μόλις ξεπερνάει τα 3 μποφόρ.

Συγκεντρωνόμαστε όλοι στην πρύμνη, ζούμε την κάθε στιγμή, την αίσθηση της μοναξιάς μέσα στο πέλαγος, τη δροσιά και την υγρασία της νύχτας, τις κρύες μπύρες και τα σάντουιτς, τις συντροφικές κουβέντες και την ωραία μουσική. Αρχίζουν να διακρίνονται αχνά τα φώτα της Λήμνου και αργότερα ο φάρος και τα

390
GRE
8141
108

atrica

atrica

108
GRE
8141
108

LEXI VOYIS
108

108

φωτάκια του Αϊ - Στράτη. Όλα μοιάζουν τέλεια, ιδανικά από κάθε άποψη.

Η θάλασσα, ωστόσο, δεν είχε πει τον τελευταίο της λόγο. Νιώθουμε αρχικά έναν κλυδωνισμό, διαφορετικό απ' αυτόν που είχαμε συνηθίσει μέχρι τώρα. Ταυτόχρονα η ένταση του ανέμου δυναμώνει, ο παφλασμός των κυμάτων στα πλαϊνά του σκάφους γίνεται εντονότερος. Ο γραίγος ζωντανεύει και μαζί του ζωντανεύουμε κι εμείς. Η υπνηλία από το λίκνισμα τόσων ωρών εξαφανίζεται. Η θάλασσα αγριεύει, στο φως των αστεριών λαμπυρίζουν οι αφροί. Τα πιο μεγάλα κύματα μας βρέχουν, φοράμε νισσεράδες. Το σκάφος ξαφνικά μοιάζει καρυδότσουφλο. Για να σταθεροποιήσουμε την πλευύση του σηκώνουμε το πανί της μάλιστα.

Άγριο πράγμα τη νύχτα η φουρτούνα. Κρούα αίσθηση. Χάνεται η μακρινή ορατότητα κι η γοητεία του ταξιδιού. Οι ώρες κυλούν αργές, χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Το μόνο που παρακαλάς είναι να ξημερώσει. Εκεί προς τα ξημερώματα λοιπόν νιώθουμε κυκλωμένοι από τα αφορισμένα κύματα που κοκκινίζουν στο πρώτο φως του ήλιου. Η ένταση του ανέμου κάποιες φορές ξεπερνάει τα 6 μποφόρ. Κι ενώ, ξαγρυπνισμένοι, αγναντεύουμε μακριά τους ορεινούς όγκους της Λέσβου, σβήνει ξαφνικά η μηχανή. Τ' αυτιά μας απαλλάσσονται οριστικά από τον ρυθμικό της θόρυβο.

-Βίρα τη τζένοα, φωνάζει ο Χρήστος.

Σηκώνουμε το πανί της τζένοας. Αυτόματα η ταχύτητα του σκάφους ανεβαίνει. Χωρίς μηχανική υποστήριξη, είμαστε πια αυθεντικό ιστιοπλοϊκό. Κι είναι πολύ ευχάριστο να σαίζουμε τα κύματα με μοναδικό θόρυβο τον παφλασμό τους στα πλαϊνά. Αυτή άλλωστε είναι η ηδονή του ιστιοπλόου. Να παλεύει τον καιρό με τις γνώσεις, την εμπειρία του και τη βοήθεια των πανιών. Προς το παρόν λοιπόν δεν ανησυχούμε. Έχουμε πολύ χρόνο μπροστά μας να φτάσουμε ως το λιμάνι της Μυτιλήνης με πανιά. Εκεί όλο και κάποιος μηχανικός θα βρεθεί να φροντίσει τη μηχανή. Εξ' άλλου, η πρώτη κούρσα του αγώνα ξεκινάει το επόμενο πρωί. Για άλλη μια φορά όμως αγνοούσαμε τις προθέσεις του Αίολου, που μετά την ταραγμένη του νύχτα είχε αποφασίσει να πάει για ξεκούραση. Το σημείο που επέλεξε ήταν ο δίαυλος ανάμεσα στα βόρεια παράλια της Λέσβου και τις ακτές της Μικρασίας, στ' ανοιχτά του Μόλυβου. Εκεί σύναξε όλους τους ανέμους,

τους πρόσταξε ηρεμία και σιωπή κι αποκοιμήθηκε βαθειά. Το χειρότερο είναι, ότι κράτησε άγνωστο τον χρόνο της αφύπνισης...

Να λοιπόν ολόγυρα μας, μετά τη φουρτούνα της νύχτας, μια θάλασσα λεία σαν πισίνα. Ζέστη και υγρασία, στον ορίζοντα καταχνιά. Κρεμάνε ξέπνοα τα πανιά, παρουσιάζουν ένα θέαμα θλιβερό. Δεν είμαι ιστιοπλόος, αμφιβάλλω όμως αν στην ιστιοπλοΐα υπάρχουν πιο μίζερες στιγμές από την απόλυτη άπνοια. 25 σχεδόν μίλια μας χωρίζουν απ' τον προορισμό μας, στο λιμάνι της Μυτιλήνης.

-Ξεχνάμε τη Μυτιλήνη, λέει ο Χρήστος. Θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε στον Μόλυβο που είναι απέναντι και θα φάξουμε να βρούμε έναν ντόπιο μηχανικό.

Αν είχαμε κουπιά θα προχωρούσαμε γρηγορότερα. Πού και πού μας βρίσκει κάποια υποτυπώδης "ρέφλα", μια αδύναμη πνοή ανέμου που μας μετακινεί μερικές δεκάδες μέτρα. Κυλούν οι ώρες, η μια μετά την άλλη. Το ξενύχτι και η ζέστη μας παραλύουν. Η μηχανή από την πλευρά της κάνει παρέα στον κοιμισμένο Αίολο. Ούτε τα γλυκόλογα, ούτε οι βρισιές, ούτε οι προσπάθειες να πάρει μπρος την συγκιούνη. Απομεσήμερο πια μπαίνουμε στον Μόλυβο. Έχουμε συμπληρώσει 22 ώρες μες τη θάλασσα...

Τι γρήγορο, τι αξιόπιστο, τι γλυκό μεταφορικό μέσο είναι το αυτοκίνητο! Σε λιγότερο από μια ώρα ο **Γιώργος Μπαλάφας** μας μεταφέρει στη Μυτιλήνη. Ιστιοπλόος από παιδί, τρέχει κι αυτός με το ΗΑΚΥΝΑ ΜΑΤΑΤΑ. Πατέρας του είναι ο ζωντανός θρύλος της ελληνικής φωτογραφίας του 20ου αιώνα. Ο υπέρηχος πια **Κώστας Μπαλάφας**.

Το πιο επιθυμητό πράγμα στον κόσμο είναι ένα δροσερό ντους. Απ' το μπαλκόνι του ξενοδοχείου μας αγναντεύουμε τη "μπαμπέσα" θάλασσα με τα τόσα της καμώματα. Η ευτυχία συμπληρώνεται με ούζο Μυτιλήνης και ψαράκια στο παραθαλάσσιο ταβερνάκι...

ΜΗΘΥΜΝΑ, Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΜΟΛΥΒΟΣ

Μην αγχώνεστε για την πρώτη κούρσα, λέει ο Χρήστος. Ούτως ή άλλως είναι μικρή, μόλις 32 μίλια. Χαλαρώστε λοιπόν για να είστε ακμαίοι στη συνέχεια, που προβλέπεται πιο κουραστική.

Στιγμές καλάρωσης στο λιμάνι του Μολύβου μετά την λήξη της κούρσας

Περιδιαβαίνουμε τη Μυτιλήνη με τον Πέτρο, που, παρά τις όποιες οικοδομικές απασθαλίες, εξακολουθεί να είναι ελκυστική. Με τα νεοκλασικά της αρχοντικά, την αγορά, την εκτεταμένη προκυμαία και το κάστρο. Με λεωφορείο φτάνουμε στον Μόλυβο, με στενό δρόμο και ατελείωτες στροφές. Η πόλη έχει επεκταθεί αρκετά από την τελευταία φορά που την επισκέφθηκα. Διατηρεί, ωστόσο, αναλλοίωτη τη γοητεία της με την αμφιθεατρικότητα, το κάστρο που δεσπόζει στην κορυφή του λόφου, την εξαιρετή αρχιτεκτονική των σπιτιών της, που έχει διατηρηθεί παραδοσιακή στον μέγιστο βαθμό. Ανηφοριές, στενά και καλντερίμια, γειτονιές με ευγενικές κυρτούλες έξω από τις αυλές, λιμάνι με σκάφη αναψυχής και ψαροκαϊκά, ταβερνάκια και καφέ αραδιασμένα στη σειρά. Όλα αυτά προσδίδουν στον Μόλυβο έναν χαρακτήρα ξεχωριστό, που τον έχουν κάνει διάσημο και επιθυμητό προορισμό στην Ελλάδα και στον κόσμο.

Τα πρώτα σκάφη τερματίζουν το απομεσήμε-

ρο, με το HAKUNA MATATA πρώτο στην κατηγορία του. Πολλά τερματίζουν με το φεγγάρι, το τελευταίο μάλιστα γύρω στα μεσάνυχτα. Προφανώς πέτυχαν τον Αίολο στις ώρες της ανάπαυσης. Ο χώρος και τα μαγαζιά του λιμανιού γεμίζουν ως αργά ασφυστικά, όχι μόνον από τους πολυάριθμους επισκέπτες, Έλληνες και ξένους, αλλά και από τα πληρώματα των σκαφών που ξεπερνούν τα 70. Σορτσάκια, μπλουζάκια με τα διακριτικά των σκαφών και των χορηγών, ένα πολύχρωμο πλήθος ιστοπλόων που πλησιάζουν σε αριθμό τους 500. Είναι από κάθε άποψη σημαντικό για έναν νησιωτικό τόπο να έχει περιληφθεί στους προορισμούς της Ρεγκάττας του Αιγαίου. Αργά το βράδυ, στον έξοχο κήπο του καταλύματός μας "MOLIVOS QUEEN", παραδινόμαστε για αρκετή ώρα στη δροσιά και στη νυχτερινή θέα του πελάγους.

Το επόμενο πρωί τίποτε στο λιμάνι του Μολύβου δεν θυμίζει τη νυχτερινή ραστώνη. Μια μυρμηγκιά ανθρώπων πηγαινοέρχεται πάνω

στα καταστρώματα των σκαφών, προμήθειες μεταφέρονται - κυρίως νερά -, απομακρύνεται ό,τι περιττό στο εσωτερικό, λύνονται σχοινιά, απελευθερώνονται τα σκάφη απ' τα δεσμά που τα κρατούσαν δεμένα το ένα δίπλα στο άλλο και, ένα - ένα με τις μηχανές τους σε λειτουργία, ανοίγονται έξω απ' το λιμάνι περιμένοντας τη στιγμή εκκίνησης της κούρσας.

Δύο είναι οι βασικές κατηγορίες των σκαφών: τα **ORC** (offshore racing club) και τα **IMS** (international measurement system). Χωρίζονται σε δυο υποκατηγορίες, ανάλογα με το μέγεθος και κατά συνέπεια την δυνατότητα των σκαφών. Είναι ένα πολύπλοκο σύστημα, που προσδιορίζει το κάθε σκάφος μ' έναν αριθμητικό συντελεστή, ο οποίος παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην τελική βαθμολόγηση, που πολλές φορές δεν εξαρτάται καθόλου από τη σειρά τερματισμού.

Πρώτα λοιπόν ξεκινούν τα σκάφη ORC για τον "**Μικρό Inshore**" αγώνα, μια κούρσα θεωρητικής διαδρομής 6 μιλίων ανάμεσα σε τρεις σηματοδότες. Ειν' ένας τεχνικός αγώνας, που

λόγω της μικρής διαδρομής και των πολλών ενδιάμεσων ελιγμών, απαιτεί άριστη εκμετάλλευση του ανέμου, ταχύτητα αντιδράσεων, πολύ εκπαιδευμένο και πειθαρχημένο πλήρωμα, καθώς και επιτυχείς επιλογές από τους κυβερνήτες των σκαφών. Είναι συναρπαστικό να παρακολουθεί κανείς τον συνωστισμό και τον συναγωνισμό των σκαφών στην προσπάθειά τους να πάρουν την ευνοϊκότερη θέση στην γραμμή εκκίνησης, με επιδέξιους και αρκετές φορές ριψοκίνδυνους ελιγμούς, που κάποτε καταλήγουν σε μικροσυγκρούσεις και διενέξεις.

Μετά την κούρσα των σκαφών ORC σειρά έχουν τα σκάφη IMS στην κούρσα "**Όρτσα - Πρίμα**", μια παλινδρομική κίνηση μερικών μιλίων ανάμεσα σε 2 σηματοδότες έτσι ώστε, στην μία κατεύθυνση να είναι "όρτσα" ο καιρός, δηλαδή στην πλώρη, ενώ στην επιστροφή να είναι στην πρύμνη των σκαφών. Σ' αυτή την κούρσα είμαι φιλοξενούμενος στο σκάφος "**NEMEA**", 42 ποδών, κατασκευασμένο το 1976 από ξύλο μαόνι. Κυβερνήτης είναι ο **Στέλιος**

Ένταση στη γραμμή της εκκίνησης με την κίτρινη σηματοδούρα

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΑΝΟΡΑΜΑ

BRAND

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ
ΓΙΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΥΣ ΤΑΞΙΔΙΕΣ

YACHTING www.bcp.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ
ΓΙΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΥΣ ΤΑΞΙΔΙΕΣ

Καστεράς, με πολύτιμο σύμβουλο τον πατέρα του **Μίμη**, έμπειρο ιστιοπλόο, που έχει στο ενεργητικό του το 1992, τον μεγάλο διεθνή αγώνα του "Διάπλου του Ατλαντικού". Βασισμένη η διαδρομή στη ρότα του Κολόμβου ήταν μια απόσταση 4500 μιλίων από την Ισπανία στο Μαϊάμι, που κράτησε 31 ημέρες!

Δεν θα αναφερθώ στις πολλές τεχνικές λεπτομέρειες της κούρσας που θα ήταν, όχι μόνον κουραστικές αλλά και ακατανόητες για τους μη σχετικούς με την ιστιοπλοΐα αναγνώστες. Αυτό όμως που θα ήθελα να επισημάνω είναι η τρομερή ένταση που επικρατεί σε κάθε σκάφος τα τελευταία λεπτά και ιδιαίτερα τα τελευταία δευτερόλεπτα που απομένουν ως τη στιγμή της εκκίνησης της κούρσας. Αυτές τις αποφασιστικές στιγμές οι τόνοι της φωνής ανεβαίνουν κατακόρυφα, τα παραγγέλματα διαδέχονται το ένα το άλλο, όχι πάντα με την μεγαλύτερη ευγένεια. Ο κυβερνήτης μετατρέ-

πεται σε δικτάτορα και τα μέλη του πληρώματος σε στρατιώτες, που οφείλουν να εκτελούν άμεσα και τυφλά τις εντολές. Κάθε σφάλμα πρόβλεψης ή κάθε καθυστέρηση στους χειρισμούς μπορούν να στοιχίσουν πολύτιμα λεπτά ή και δευτερόλεπτα, καθοριστικά ως προς την εξέλιξη της κούρσας και τη βαθμολογηση του σκάφους. Κάποια στιγμή πιάνω τον εαυτό μου να ξεφεύγει από τον ρόλο του απλού παρατηρητή, νιώθω να ζω όλη την ένταση του αγώνα, σαν ν' ανήκω κι εγώ στο πλήρωμα, παρ' όλο που δεν είμαι σε θέση να βοηθήσω. Και θεωρώ ιδιαίτερα τιμητική την χειρονομία του Στέλιου Καστερά να μου χαρίσει ένα μπλουζάκι με τα διακριτικά του NEMEA, με την προσφώνηση "είσαι ένας από μας".

Η κούρσα λήγει άδοξα. Ο άνεμος πέφτει κάτω από τα 6 μιλια και μετά από τρίωρη βασανιστική αναμονή σε αφόρητη άπνοια και ζέστη, η επιτροπή αγώνα ακυρώνει την κούρσα οριστικά.

Όλα τα μέλη του πληρώματος κάθονται στη μια πλευρά για να ισορροπήσουν την πλεύση του σκάφους

Περικαρής ο Γιάννης Τιμοθέου, κυβερνήτης του σκάφους HAKUNA MATATA, σηκώνει το κύπελλο για την πρώτη θέση στην κατηγορία του, στην κούρσα από την Μυτιλήνη ως τον Μόλυβο.

Ρεγκάττα δεν είναι μόνον η συμμετοχή στις κούρσες του αγώνα αλλά και ένα σύνολο δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων, όπως επισκέψεις στα σημεία ενδιαφέροντος ενός τόπου ή παραδοσιακό γλέντι με ντόπια μουσικά σχήματα και εδέσματα. Είναι επίσης η δυνατότητα να βρεθούν και να ξαναβρεθούν αρκετές εκατοντάδες άνθρωποι από διάφορα σημεία της Ελλάδας, που τους συνδέει η κοινή αγάπη για την ιστιοπλοΐα και πολλοί είναι ήδη γνώριμοι από χρόνια. Τις βραδινές συνήθως ώρες της

χαλάρωσης όλοι οι ιστιοπλόοι γεμίζουν μπαράκια, καφενεία και ταβέρνες και ο τόπος αντηχεί από προπόσεις, πειράγματα και αστεία μεταξύ τους. Εκείνες τις ώρες όλοι γίνονται φίλοι, οι εντάσεις απαλύνονται, περιορίζονται μόνον στη διάρκεια του αγώνα. Φορώντας ακόμα το μπλουζάκι του NEMEA ξαναβρισκόμαι ανάμεσα στα μέλη του πληρώματος του HAKUNA MATATA. Το επόμενο πρωί, στην μεγάλη κούρσα των 67 μιλίων από τον Μόλυβο ως τη Μύρινα, θα είμαι μαζί τους.

GRE
1194

65

Αρμενίζοντας από τον Μόλυβο στη Μύρινα

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΛΥΒΟ ΣΤΗ ΜΥΡΙΝΑ

Στις 10 το πρωί γύρω στα 50 σκάφη IMS παίρνουν εκκίνηση έξω από το Μόλυβο. Το θέαμα είναι εντυπωσιακό, ιδιαίτερα με τα μεγάλα πολύχρωμα "μπαλόνια", που έχουν επιλέξει αρκετοί κυβερνήτες να χρησιμοποιήσουν ως πλωριό πανί στη θέση της τζένοας. Πλησιάζει και η σειρά μας. Ακούγεται η κόρνα της επιτροπής για το 10λεπτο που υπολείπεται ως την εκκίνηση. Ίδια η ένταση, ίδιος κι ο πυρετός των στιγμών όπως στη χθεσινή εκκίνηση της κούρσας με το NEMEA. Μετρούν αντίστροφα τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα και στις 10 και 24' ακριβώς περνάμε τη γραμμή εκκίνησης. Ο κυβερνήτης **Γιάννης Τιμοθέου** δίνει με βροντερή φωνή τις εντολές του που εκτελούνται στη στιγμή. Πολύτιμοι σύντροφοί του ο **Δήμος Κουλούρης**, ο **Σίμος Καλαϊτζόγλου**, ο **Θωμάς Μπίλιας** και ο **Χρήστος Τσιμπουκίδης**. Ο **Γιώργος Μπαλάφας** είναι όρθιος κοντά στην πλώρη. Και ο **Πέτρος Σκάλκος** μελετά τα τελευταία δεδομένα των μετεωρο-

λογικών ενδείξεων στον υπολογιστή του, καθορίζει την ακριβή πορεία προς τον στόχο και ενημερώνει τον κυβερνήτη. Χαράσσεται η κατεύθυνση της πορείας που κρίνεται ως η πιο ευνοϊκή, γίνονται πού και πού κάποια "τακ" (αναστροφές, δηλ. διορθώσεις της πορείας με αλλαγή των πανιών ως προς τη φορά του ανέμου) και σε λίγη ώρα ελάχιστες επεμβάσεις του πληρώματος απαιτούνται. Μιάμιση ώρα μετά η πορεία του σκάφους είναι τόσο σταθερή και το πλήρωμα τόσο ανέμελο, που εμφανίζεται στο κατάστρωμα το...τάβλι. Πέτρος και Θωμάς ανταλλάσσουν αστεϊσμούς και πειράγματα, οι υπόλοιποι γελάνε, είναι μια ευχάριστη παρένθεση μετά την ένταση της εκκίνησης.

Ένα τεράστιο καράβι με πορεία κάθετη προς τη δική μας, κατευθύνεται προς τα Δαρδανέλλια. Για λίγα δευτερόλεπτα τα απόνερά του μας ταράζουν. Ήδη όμως η ταχύτητα του ανέμου έχει ξεπεράσει τα 20 μίλια, το σκάφος παίρνει κλίση αρκετών μοιρών και το τάβλι σταματάει χωρίς νικητή. Η κλίση όμως δεν εμποδίζει το Χρήστο να εκτελέσει τα καθήκοντα του "σεφ" που έχει αναλάβει. Λίγο μετά

τις 2 εμφανίζεται στο κατάστρωμα και ανακοινώνει το μενού με επισιμότητα: *Πέννε ριγκάτε αλ ντέντε με κρεμμυδάκι και μπέικον, μαύρο σταρένιο ψωμί πολύσπορο και μια φέτα αγούρι, καθ' υπόδειξιν του διαιτολόγου του σκάφους ειδικά για τις ανάγκες του συγκεκριμένου αγώνα. Μπύρες παγωμένες. Το επιδόρπιο είναι νεκταρίνια, που θα διανεμηθούν μετά από 2 ώρες κατ' εντολήν του κυβερνήτη. Τρώμε όλοι και πίνουμε, χαλαρά, χωρίς άγχος. Αυτό δεν είναι ιστιοπλοϊκός αγώνας, είναι κροναζιέρα.*

Εδώ και αρκετές ώρες έχει χαθεί κάθε συνοχή στην συμπαγή αρμάδα των ιστιοπλοϊκών που είχε ξεκινήσει το πρωί. Ελάχιστα πια σκάφη διακρίνονται γύρω μας καθαρά. Η συντριπτική τους πλειοψηφία είναι κατάσπαρτη σε κάθε σημείο του ορίζοντα. Μοιάζουν ή με μικροσκοπικές τριγωνικές σιλουέττες ή απλά με μαύρα όρθια σημαδάκια. Πιοκίλες είναι και οι πορείες τους, ανάλογα με την κατεύθυνση που έχει επιλέξει το κάθε σκάφος για την προσέ-

γιση του σημείου τερματισμού. Λίγο πριν από τις 4 διακρίνεται αμυδρά μέσα στην καταχνιά το περιγράμμα της Λήμνου.

-Εκτός από φρέντο, καπουτσίνο και Ελληνικό μπορείτε να παραγγείλετε ό,τι καφέ θέλετε, ανακοινώνει ο Χρήστος.

-Έναν γαλλικό, λέει κάποιος.

-Καφετιέρα έχουμε αλλά ξεχάσαμε τον καφέ.

Τελικά όλοι συμβιβάζονται με καραβίσιο νεσκαφέ.

Από τις 5, και για δυο περίπου ώρες, ο αέρας σκαμπανεβάζει με μέση ταχύτητα γύρω στα 10 μίλια. Στις 7 όμως μ' ένα τακ εκμεταλλευόμαστε μια μαϊστροτραμουντάνα που ξεπερνάει σταθερά τα 15 μίλια. Λίγο πριν απ' το ηλιοβασίλεμα η θάλασσα είναι ολοζώντανη. Τη στιγμή που ο κόκκινος δίσκος βυθίζεται στη θάλασσα, εμφανίζεται από το εσωτερικό του σκάφους ο Χρήστος. Κρατάει στο ένα χέρι με επιδεξιότητα έναν δίσκο, γεμάτο με πλαστικά ποτηράκια. Περιέχουν Gin tonic.

"Η μέρα φεύγει..." κι εμείς εξακολουθούμε ν'

Ο αέρας είναι πρίμα, ιδανικός για να φουσκώσουν τα μπαλόνια των σκαφών.

Στο φιλόξενο και γραφικό λιμάνι της Μύρινας
ξεκουράζονται πληρώματα και σκάφη, πριν από τη μεγάλη κούρσα των
72 μιλίων ως τη Σκόπελο.

αρμενίζουμε στα πέλαγα. Ο κυβερνήτης παραγγέλλει τακ. Εκτελείται με τα Gin tonic στα χέρια. Κάποιος ξαφνικά δείχνει με το χέρι του μπροστά. Στο ημίφως του δειλινού η επιφάνεια της θάλασσας ασπρίζει σαν πισίνα. Θυμάμαι αμέσως την αντίστοιχη εικόνα στο ταξίδι της πρώτης μέρας για τη Λέσβο. Η απόλυτη μπουνάτσα. Σκέτος εφιάλτης.

-Πέσαμε σε λούμπα, λέει ο κυβερνήτης. Ετοιμαστείτε για ξενύχτι.

Η ένταση του ανέμου πέφτει σταθερά και μετά από λίγο μηδενίζεται σχεδόν. Τα πανιά κρεμάνε και το σκάφος σταματάει, στ' ανοιχτά του Μούδρου, μερικά μίλια πριν απ' το σημείο τερματισμού. Ακολουθούν ώρες απογοήτευσης και ανίας, αμφισβήτησης της αρχικής επιλογής πορείας. Τα τοιγάρα αναβοσβήνουν συνεχώς. Όπως κι ο φάρος του Αϊ - Στράτη. Μήπως η πορεία προς τα κει ήταν προτιμότερη;

Τα μεσάνυχτα ακριβώς ξυπνάει ο Ποσειδώνας, δίνει μια με την τριάντα, ταράζει τα νερά. Μαζί ξυπνάει κι ο Αίολος, στέλνει έναν γραίγο με ένταση γύρω στα 15 μίλια. Ήταν ο γραίγος που είχε προβλέψει στον υπολογιστή του ο Πέτρος. Μόνον που άργησε να έρθει κάποιες ώρες.

Τρέχουμε με ταχύτητα για ένα 40λεπτο. Κι ενώ βρισκόμαστε έξω από τη Μύρινα, ξαναπέφτει ο καιρός. Την ίδια πίκρα μοιράζονται γύρω μας και πολλά άλλα σκάφη. Κάποτε καβαντζάρουμε και τον τελευταίο κάβο για τη Μύρινα και στις **02:40'** περνάμε τη γραμμή τερματισμού, μετά από 16 ώρες και 15' ακριβώς. Τα καφέ της παραλίας ειν' ανοιχτά. Ένας διπλός καφές είναι την ώρα τούτη ό,τι καλύτερο. Κάθε λίγο ακούγεται η κόρνα της επιτροπής. Το ένα μετά το άλλο τα σκάφη τερματίζουν...

Μύρινα. Με το θαυματικό της κάστρο, το γραφικό λιμάνι και τον Ρωμέϊκο Γιαλό. Γλυκειά και αγαπητή. Θα μπορούσε να ήταν και ομορφότερη. Την αγαπάω, ωστόσο, παρ' όλα τα ψεγάδια της. Από την Άνοιξη του 1999 που πρωτογνώρισα τη Λήμνο. Το μεσημέρι, σ' ένα ταβερνάκι του λιμανιού, το πλήρωμα του ΗΑΚΥΝΑ ΜΑΤΑΤΑ δίνει επιτυχή μάχη μ' ένα συναγριδάκι...σχεδόν 5 κιλών. Και με άφθονα μπουνκάλια λευκού κρασιού. Το βράδυ στην εξέδρα της προκυμιάς γίνεται η απονομή των κυπέλλων στους νικητές της κούρσας. Φιλόξενος ο Δήμος Μύρινας διοργανώνει ένα γλέντι με τοπικά εδέσματα, χορό και νησιώτικη μουσική. Μετά την ένταση η χαλάρωση.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΡΙΝΑ ΣΤΗ ΣΚΟΠΕΛΟ

Είμαστε έτοιμοι, σωματικά και ψυχικά, για την διαγώνια διάσχιση του Β. Αιγαίου από τη Λήμνο ως την Σκόπελο, μια κούρσα 72 μιλίων στην ευθεία. Οι προβλέψεις δίνουν μελέτμα (Β - ΒΔ ανέμους) με ένταση που πλησιάζει

Στιγμές συντονισμού στο κατάστρωμα και δράσης μέσα στη θάλασσα

τα 7 μποφόρ. Ήδη απ' τα χαράματα ο αέρας στη στεριά είναι δυνατός.

Ξεκινούν αρχικά τα σκάφη IMS και στις **11:00** ακριβώς, μετά από επιδέξιους χειρισμούς του κυβερνήτη, παίρνουμε πρώτοι εκκίνηση απ' όλα τα σκάφη ORC. Η ένταση του "φαινομένου ανέμου" (που περιλαμβάνει δηλαδή και την ταχύτητα του σκάφους) είναι 20 μίλια. Πολύ γρήγορα δυναμώνει περισσότερο. Μαζεύουμε την τζένοα και ανοίγουμε το μπαλόκι. Με τον καιρό "δευτερόπομα" διατηρούμε μια μέση ωριαία ταχύτητα πάνω από 8 μίλια. Ο αέρας όμως δεν παραμένει σταθερός, η έντασή του αυξομειώνεται.

Λίγο πριν από τις μιάμιση αχνοφαινούνται στην πλώρη μας τα "Γιούρα", με τον ορεινό τους όγκο που φτάνει σε ύψος τα 570 μέτρα. Να και το χαμηλότερο "Πιπέρι", κάτω από τα Γιούρα. Πιο πάνω εμφανίζεται και η "Ψαθούρα", αρχικά ο πανύψηλός της φάρος, χτισμένος με μαύρη πέτρα και αργότερα η επίπεδη και χαμηλή επιφάνεια του νησιού. Πίσω από τα Γιούρα προβάλλει ένα τμήμα της **κυρα - Παναγιάς**. Στο βάθος διαγράφεται για πρώτη φορά το αχνό

περίγραμμα της **Σκοπέλου**. Είμαστε αισιόδοξοι και χαρούμενοι. Ο τελικός προορισμός είναι ορατός. Να και οι δυο νησιδούλες, το "**Πρόσσο**" και ο "**Παππούς**". Τα μικρά και μεγάλα νησιά των Β. Σποράδων δηλώνουν ένα - ένα την παρουσία τους.

Στις 5 ακριβώς καβαντζάρουμε τον βόρειο κάβο των Γιούρων, απόκρημνου και αλίμενου νησιού, με υποτυπώδη θαμνώδη βλάστηση και με το εγκαταλελειμμένο μοναστήρι λίγο πάνω απ' την ακτή. Ο Χρήστος μας διαβάζει ενδιαφέροντα στοιχεία για το νησί από τον "**Πορτολάνο**", τον Θαλασσινό Οδηγό. Το νησί λοιπόν κατοικήθηκε από την προϊστορική περίοδο, αφού στο "Σπήλαιο του Κύκλωπα" βρέθηκαν αγκίστρια από κόκκαλο, μέχρι και για πολύ μεγάλα ψάρια. Στην Ρωμαϊκή εποχή υπήρξε τόπος εξορίας, ενώ στην βυζαντινή τόπος κρηγιού αυτού του ιδιαίτερου είδους αγριοκάτσικου, με τον χαρακτηριστικό σταυρό στην πλάτη, που μοιάζει με το αγριοκάτσικο της Αντιμήλου. Για την Κυρα - Παναγιά, μας λέει ο Χρήστος, ότι στον κόλπο του Αγ. Πέτρου βρέθηκαν δείγματα τέχνης της νεολιθικής πε-

Λιμάνι Σκοπέλου. Ο τερματισμός

ριόδου (7.000 - 2.800 π.Χ) και κομμάτια οψιδιανού της Μήλου, που αποδεικνύουν τη θαλάσσια επικοινωνία των δυο νησιών. Εδώ επίσης βρέθηκε ένας από τους αρχαιότερους οικισμούς του Αιγαίου, ενώ τα δυο κλειστά φυσικά λιμάνια, ο **Αγ. Πέτρος** και ο **Πλανήτης**, υπήρξαν σημαντικοί παράγοντες ανάπτυξης του νησιού.

Κι ενώ ως τώρα όλα βαίνουν καλώς, λίγο πριν από τις 6 τα πάντα αλλάζουν άρδην. Ανάμεσα Γιούρα και Κυρα - Παναγιά ο αέρας πέφτει εντελώς, το μπαλόκι ξεφουσκώνει, ανεβάζουμε την τζένοα. Γύρω από τις 8 ένας ωραίος μαϊστρος μας απομακρύνει από την κυρα - Παναγιά, προσεγγίζουμε το Β τμήμα της Αλοννήσου κι εκεί κολλάμε οριστικά. Περούν οι ώρες με απόλυτη αδράνεια, ελάχιστοι μένουν ξύπνιοι από το πλήρωμα. Στις 3 παρά τέταρτο δύνει το φεγγάρι ολοκόκκινο πίσω από τα φώτα της Σκοπέλου. Στις 4 και τέταρτο ανατέλλει ο Ωρίωνας πάνω απ' την Αλόνησο. Κι εμείς κινούμαστε ανεπαίσθητα, με ταχύτητα από μισό ως ένα μίλι την ώρα. Κάποτε φουσκώνουν τα πανιά. Τα φώτα της Σκοπέλου πλησιάζουν. Έξω απ' το λιμάνι, ξαναπέφτει ο αέρας. Τουλάχιστον 10 σκάφη προσπαθούν να καλύψουν όπως μπορούν τις μερικές εκατοντάδες μέτρα ως τη γραμμή τερματισμού. Στις **06:25'** ακριβώς ακούγεται και για μας η κόρνα της επιτροπής. Τερματίζουμε μετά από **19 ώρες και 30'**

μέσα στη θάλασσα.

-Στην ιστιοπλοΐα ποτέ δεν ξέρεις πότε θα τερματίσεις, μου λέει θυμοσοφικά ο Γιώργος Μπαλάφας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στην πόλη της Σκοπέλου επικρατεί γενική κατήφεια, θυμός και αγανάκτηση. Μοναδικό θέμα συζήτησης είναι η τεραστίων διαστάσεων καταστροφή της Πελοποννήσου απ' τη φωτιά. Η λήξη της 7ης Ρεγκάπτας του Αιγαίου και η απονομή των κυπέλλων σκιάζεται από τους καπνούς, τα σύννεφα της θλίψης που έχουν καλύψει την Ελλάδα.

Για την ιστορία αναφέρουμε τον πρώτο νικητή όλων των κατηγοριών. Είναι το σκάφος "**ΒΑΧΙΜΟΣ**", με κυβερνήτη τον **Θανάση Μπαξεβάνη**. Οι πανηγυρικές εκδηλώσεις που είχαν προγραμματιστεί από τον Δήμο Σκοπέλου ματαιώνονται. Ποιος έχει καρδιά για τραγούδια και χορούς!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε θερμά την **Νομαρχία Λέσβου** και προσωπικά τον Αντινομάρχη κ. **Γιώργο Βατή**. Επίσης τα σκάφη **ΗΑΚΥΝΑ ΜΑΤΑΤΑ** και **ΝΕΜΕΑ**, για τις ωραίες στιγμές και την φιλοξενία που μας χάρισαν.

Ο κυβερνήτης Θανάσης Μπαξεβάνης και το πλήρωμα του ΒΑΧΙΜΟΣ σπκόνουν τα κύπελλα της νίκης τους στην Ρεγκάπτα του Αιγαίου 2007.